

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносять
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горювіча в
Чернівцях, ул. Головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських св'ят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ находить ся в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланім“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

По народній раді.

(Конець).

Незвичайно велике оживлене знати було між селянами, коли п. Є. Пігуляк говорив про справи церковні. Він розповідав, який у нас лад, а радше нелад завів ся на Буковині за часів пок. митрополита Мораря, як православна консисторія зовсім не дбає о добро своїх православних Русинів, а кладе висше всего румунізацію, і які наслідки беруть ся з такої церковної господарки. В салі від хвилі до хвилі наставав крик обурення, котрий, добре би було, аби був почув хоч один з консисторських совітників.

Церковні справи у нас тепер найважніші — казав п. Пігуляк. — Церковно то найважніший чинник культурний; без неї настає між народом здичілість. Занедбане православних Русинів на полі церковнім відбило ся тажко на них. Що з нами діють волоскі попи від 15 років, всі то знаємо. Новий митрополит обіцяв бути для Русинів справедливим. Поки-що не маємо причини ему не вірити. Але мусимо ему сказати, що нам потрібне, аби знав, і того тримав ся. Ми мусимо виразно вичислити ему наші жаданя. А они такі:

1. Ми жадаємо, щоби половина всіх системізованих посад при консисторії, семинарії і катедральній церкві в Чернівцях була обсаджена Руєнами.

2. Ми жадаємо, щоби православна консисторія держала ся санкціонованих цесарем постанов що-до діловодства, після котрих внутрішню і вишню урядовою мовою консисторії і ректорату семинарії має бути рівномірно і руска мова (попри волоську). Особливо в письмах до протоєреїв, парохій і сторін руских має ся уживати лише рускої мови.

3. Ми жадаємо, щоби без проволочки всі написи в цілій тутешній митрополичій резиденції виготовлено також і в рускій мові.

4. Ми жадаємо, щоби в катедральній церкві і у всіх інших церквах в мішаних парохіях відправляло ся богослуженє в неділі і св'ята на переміну що другий раз в церковно-славянській мові, а в великі св'ята і надзвичайні торжества по половині в церковно-славянській (і волоській) мові.

5. Ми жадаємо, щоби вістник розпоряджень дієцезії і всі інші урядові розпорядження властий дієцезіяльних виходили також в окремих руских виданях і вис-

лали ся до канцелярій руских протоєреїв в і парохій.

6. Ми жадаємо, щоби на чисто-рускі протоєрейства і парохії іменовано окрешними протоєреями, парохами і сотрудниками лише руских св'ятих. Кандидати на протоєрейства і парохії з мішаним населенєм мусять виказати ся докладним знанєм і рускої мови в слові і письмі. Притім лише св'ідцтва з рускої мови, виставлені до того окремою комісією іспитовою на університеті, а взглядно при учительській семинарії, можуть мати вартість.

7. Ми жадаємо, щоби в канцеляриях чисто-руских чотирьох протоєреїв і парохій, внутрішня і вишняя урядова мова, як також мова, в котрій веде ся нарада і списують ся протоколи при духовних конференциях, була лише руска, а в мішаних в відповідній мірі і руска мова.

8. Ми жадаємо, щоби св'ятих в руских громадах і катедральній проповідник руский (котрий уже пять літ не мав рускої проповіді — *Ред.*) виголошували проповіді лише в рускій мові; в мішаних парохіях на переміну і в рускій мові.

9. Ми жадаємо, щоби св'ятих в руских парохіях предкладали свої праці (задачі) лише в рускій мові.

ЦАРІВНА.

Оповіданє

Ольги Ксобилянської.

(Дальше).

Задумана і вражена палкостію его перекопання, дивила ся я ще безмовно на него. Він мабуть відчув мій погляд. Звернув ся живо до мене і усміхаючись якось іронічно сказав: „Я може не повинен був о тім говорити?“

„Чому?“ спитала я спокійно.

„А тому, що... але ні“, поправив ся зараз, „з вами можу я о тім говорити, ви звертаєтесь самі на сей шлях, що я про него говорив. Се посьвідчила мені провідна думка вашої розвідки і лише ви ще того не свідомі. З часом переконає вас власне положенє о всім.“ Трохи згодом сказав: „Родичів у вас нема, се знаю; але не маєте кого, хто би вам по душі був близький?“

„Не маю.“

„І не мали ніколи?“

„Дитиною мала я бабуню...“

Він засміяв ся тихо, однак так, що мені стало жалко, так жалко! Опісля глянув мені в очи, що мимовільно зайшли сльози і я бачила, що его ще перед хвилиною спокійне лице змінило ся.

„Ми ступаємо одною дорогою“ сказав зміненним голосом і встав, мовби хотів над якимсь наглим зворушенєм зананувати. До нас підійшла панна Марія з тіткою, і він, стиснувши крішкю мою руку, віддалив ся...

Високо на небі миготіли, блискіли зорі, світив місяць. Звуки гарної угорської музики розливались — далеко...

Я сиділа вже біля моєї тітки, що голосно бесідувала, сиділа в чуднім настрою. Чим дужший гамір зростав довкола мене, тим більша тишина змагала ся в мені...

Пів години пізніше виходили ми з городу. Саме тоді навинув ся і він, немов виріс з землі коло мене.

„Хотів ще з вами попрацювати ся“ сказав і подав у друге руку.

„Ти говорила що з Орадином?“ питала мене тітка підчас повороту до дому.

„Говорила.“

„І що він за чоловік?“

Мені не конче хотіло ся розповісти, що я про него думала, і я сказала лише, що він „поступовець“.

„Гай, гай!“ загомоніла тітка „поступовець! Біда лише, що здражує своїми зубами своє поетичне походженє“.

„І я мав честь говорити з ним“ обізвав ся вуйко з колючою іронією; „але зробив на мене страшно лихе враженє. Чванив ся своїм розумом, чи властиво тим, що бачив і читав много, а з того виходило, що ми тут ніби і не чуємо і не знаємо, що діє ся справді деінде! Се не злий інтерес! Се зовсім так, мовби такий молодик постунив від нас, в котрих тільки практики на сніжні, в культурі дальше! Не так, товарищу?“

„Ха-ха!“ сьміяв ся стиха професор Лорден. „Я знаю сего пташка. Ще з гімназії знаю его. Замість при толкованю держати перед очима

Гомера або Вергілія, читав собі російські або французькі новельки. Ну, та за те й діставав він від мене свої добре заслужені ноти. Як грейда білий ставав в таких хвилях, дурів, лютив ся, як скажений! Ха-ха! я перекопаний, що остану ся для него якимось іггітаментом на ціле жите. Не бракувало богато, а був би перенав при натурі, але що був сильним математиком, то професор того предмету, саме той, що придбав ему місце в Мораві, вступив ся за ним, а всі прочі панове мов показали ся і перепустили.“

„Чую, що він соціаліст!“ замитив вуйко голосним шепотом, а тітка в тій же хвилі обглянула ся.

„Мене се зовсім не дивує“, відказав професор. „Пролетарі такі, як він, множать ся в страшенний спосіб, а він н. пр. то саме відповідне medium до соціалістичних експериментів. І ви, Лорелей, мовите, що він „поступовець“ звернув ся до мене, вдивляючись в мене своїми немилими очима.“

„Кажу, пане професор.“

Він засміяв ся знов, а тітка закашляла.

„Знаєш, Наталочко“ обізвав ся вуйко „що я о таких поступовцях-соціалістах думаю?“

„Що, вуйку?“

„Я думаю, що то авантюристи. В них нема віри, нема характеру. Они неспосібні віддати ся якому небудь сталому заводови, видержати в тім, як сего вимагає закон. Они — духовні потвори, зроджені нездоровою лектурою. Занежавши всяку чесну працю перебирають на себе роль реформаторів і спускають ся на чуже добро. Смерти они не боять ся, бо в них нема Бога. Так я о них думаю!“

10. Ми жадаємо, щоби сьвященники в руских парохіях при всяких справах церковних уживали лише церковно-славянської (взглядно рускої) мови, а в парохіях з мішаним населенем, на преміну і церковно-славянської (взглядно рускої) мови.

11. Ми жадаємо, щоби для виховання відповідного числа руских сьвящеників основано з православного релігійного фонду стипендії, призначені для руских гімназистів, котрі зобов'язують ся посвятити ся чину духовному.

12. Ми жадаємо, щоби із двох заступників православного віроісповідання в шкільній раді один був завжди Русин.

13. Ми жадаємо, щоби в справі викладової мови на богословськм виділі без проволочки введено в жите дотичне розпоряджене ц. к. міністерства віроісповідання і просьвіти. Передовсім і як найскорше щоби була утворена катедра для практичного богослуження з викладовою рускою мовою.

14. Ми жадаємо, щоби зараз знесено заборону руским богословам слухати викладів рускої мови і літератури на університеті.

15. Ми жадаємо, щоби при всіх середних школах, де православних руских учеників єсть 20 (і більше), установлено руских окремих катехитів. В народних школах з рускою молодіжню можуть лиш ті сьвященники вчити релігії, котрі викажуть ся докладним знанем рускої мови в слові і письмі.

16. Ми жадаємо, щоби при дяківській школі для руских учеників отворено окремі рускі паралельні курси.

17. Ми жадаємо, щоби православну народну школу поділено на дві окремі школи, з котрих в одній була би викладова мова руска.

18. Ми жадаємо, щоби для народних і середних шкіль видано чимскорше учебники релігії в рускій мові.

19. Вкінці ми жадаємо, щоби зараз знесено заборону на руску часопись *Вуко-*

вина, на православній рускій календар „Рускої Бесіди“ і на всі інші видання руских товариств.

Всі ті точки п. Пігуляк поясив докладно і спитав, чи віче годить ся, щоби такі жаданя ставити до нового митрополита. Віче однодушно згодило ся і зараз вибрано депутацію, зложену з п'ятих осіб, котра має митрополиті і президентови краю до передати ті жаданя на письмі. До депутації вибрано: посла Є. Пігуляка і чотирьох господарів: Дмитра Грищука з Садагури, Дьордія Мойсеюка з Лужан, Петра Геліча з Топорівців і Івана Олексюка з Васловівців.

Небавом виготовлять ся потрібні письма, з котрими піде депутація до митрополита і президента.

В церковних справах забрав голос Дмитро Грищук з Садагури і в незвичайно зручний та переконуючий спосіб став говорити про відносини по наших селах, про злих панотців і темних, невчених селян. Був, каже, вчера в цирку і бачив, що тепер навіть коні учені і медведі, а ту люди не хотять учити ся; до того й ті, що ними повинні опікувати ся, т. е. панотці про селян не дбають зовсім, їм в голові то, аби зі всіх поробити Волохів. А нам би потрібно самих таких панотців, як о. Дмитро Козарищук з Неполоківців, котрий прийшов на віче,—і ту наступила овація для о. Козарищука, про яку ми вчера писали в новинках. — Відтак взивав Грищук селян щоби „брали ся до себе самих“ і підпирали заходи послів, котрі мають на цілі їх добро. В тій хвилі рознесло ся тричі по селі і по городі грімке „віват“ для послів.

Відтак Олекса Ярославський, селянин з Слободзії-Раранче, виказував, яка біда з волоскими попами по руских селах. Люди просто з їх приводу грішать. Проводить н. пр. такий сьвященик Русинам по волоски „Cred Doamne“ (Вірую), а Ру-

сини того не розуміють і вимовляють „cresci Doamne“ — а то значить: рости, Боже!.. Упоминав ся отже, аби для руских сїл визначувано руских сьвящеників.

Вкінці поясняв др. Стоцький, що то таке ревізія катастру. Тому, що ми подамо цілу промову посла дословно (задля єї великої ваги для селян), то нині з неї справи не будемо здавати.

Закінчили ся збори тим, що Дмитро Грищук порадив робити такі віча по повітах, бо люди мало що знають о своїх власних справах. (Довідуємо ся, що послі наші мають намір скликати на сьв. Константина і Єлени віче до Заставни.—*Ред.*)

Ще внесли вічевики трикратний оклик в честь цїсаря і перед семою годиною розійшли ся домів.

Загальне вражінє з сего віча було як найлучше, — всі то признали.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 28-го мая 1896.

Архикнязь Петро Фердинанд, котрий вже вернув з Відня по похоронах архикнязя Кароля Людвика, опускає в суботу, дня 30-го с. м. наше місто на все і удає ся до Відня до воєнної школи.

Перенесеня. Фінасовий радник Ем. Гохлятнер перенесений з Тернополя до Горлиць, Альойзій Зонневент з Бялої до Дрогобича, Льонгін Рішецький з Дрогобича до Бялої, Іван Носкевич з Горлиць до Тернополя.

Презенту на опорожнену гр. кат. парохію в місті Стрию надала тамошня міска рада о. Володимирови Сельському, гр. кат. парохови в Лукавиці Горішній.

На памятник Івана Котляревського в Полтаві зложили в Науковім товаристві імени Шевченка: Товариство ім. Шевченка 50 зр., товариство „Просьвіта“ 25 зр., о. Ем. Менциньский з Ходнович 50 кр., п. Филип Баранецкий, господар з Ходнович, 25 кр., товариство „Руска Бе-

„А що найприкрійше в цілій справі“ докинув професор „се те, що їх поступованє зараз живе мов джума!“

„Справді зараз живе!“ кликнула тітка гірким тоном і поступила такими швидкими кроками вперед, що малий професор, стунаючий доси поруч неї, остав ся цілком позаду.

Опріч мене, мабуть і він відчув, що тітчин оклик „сравді зараз живе“ тичив ся мене, бо догонивши єї сказав голосно:

„Що-до мене, то я радив би молодим людям, особливо панночкам, читати замість соціалістичних книжок Чокого „Stunden der Andacht.“ Отсе пристойть жінкам лишне, підносить духа, а сказав би навіть, чистить душу.“

„Амінь!“ шепнула мені Лена в ухо, сміючись стиха.

„Коли собі бажаєте“, звернув ся до мене, „то я можу вам сими творами служити. Маю їх в своїй бібліотеці. Моя жінка мусїла їх також читати.“

„Дякую“, відповіла я „але я тепер читаю Шекспіра.“

„То я буду вас просити о ті книжки, пане професор!“ кликнула тітка. Она була з незвістних ще мені причин розсерджена на мене до крайности.

„Нехай би мені виїхав котрий з моїх синів з новомодними ідеями, я би їм дав! Побачили-б! Я їм заборону і найменших зносин з тим паничем. Не дурно і єго дядько не задоволений з него, але він чесний собі чоловік, отже мовчить, а може й боїть ся!“

„Певна річ, що лише боїть ся“ potwierдила тітка. „Адже нігілістичні замахы звістні всім.

Мені саме в тій хвилі приходить на думку, що Зоня оповідала: Коли, каже, Орядин виходить з дому, то все забирає з собою ключ від своєї кімнати, так що они не можуть ся туди ніяким чином дістати, а єго куфер подорожний запертий завсїгди обережно!“

„Ну, вже він впадає кожлому в очи“ додав вуйко. „Для мене вже доволі сего, що кепкує собі з нашої балаканки і політики. Се мене дуже вразило. Я не люблю надто молодих критиків, а особливо таких, що не мають ще жадного становища і живуть з ласки других. Побачимо, де він опинить ся за двацять років! чи не буде і для него річ важна, дбати передовсім про себе, а опісля про „нарід“. Я рад би то побачити. Він каже, що в нас інтелігенція замало працею для народа, що деінде бачив він иньшу силу; що яка праця така і будучність, що все лиш від нас залежить! Ну-ну! побачимо, по-ба-чи-мо!“

„Але-ж, тату!“ запротестувала нараз Лена, що доси заховувала ся цілком пасивно. „Чому вже цілком зле про него думати? Чи се не може бути, щоб він мав в дечім слушність? Зоня з ним не дуже любить ся, сварять ся обоє аж надто часто, але она сама признає, що він здібний і не такий вузкоглядний, як наші тутешні люди! Впрочім, що се має нас обходити або гнівати, як хто думає, або як мильно поступає? Ми сего не робимо — і на тім справа скінчена. А що річ певна і чоґо не можна заперечити, се те, що він елегантський хлопець і за ним можна пропадати. Він подобає ся мені, тату!“

„Лено!“ скрикнула тітка.

Але Лена вже й так мовчала.

Я також замовкла.

В моїм умі товпились чудні думки, змагали ся різні голоси, а проміж них виривав він раз-пораз, говорячи, що обставини творять з чоловіка то, чим він є.

Я би вірила єму; ах, я би вірила єму!...

На заході, саме над „чорним яром“ і над великанською горою, подобаючою на піраміду, а зарослою лісом, палало небо червонявим золотом. А там далі, де „зубчаста Лиса“ злучала ся з білявою скалою, там стелили ся по небі прозорі, зеленяво-сині пашма хмарок...

Воздух напоений пахучою сьвіжістю, а земля ще дине воггостію, викликаною коротким наглим дощем...

В моїм серцю немов весна прокинула ся: сама дивую ся своїй веселости, люблю ся сама веселим сьміхом своїм...

Я знов єго бачила. Чула голос єго знов. Обміняла ся знов думками з ним... Ах, я то му така весела!

Але чому він при Зоні так здержує ся, а Лєну чому майже іґнорує? Зо мною він знов иньший. Весело-зворушений, слїдить за кожним рухом і словом моїм. Часом мішає ся. Тоді й мені стає ніяково і я падаю...

Інтелігенція нашого місточка давала на добродійну ціль концерт (в користь убогих дітей) і на бажанє вуйка ми мусїли всі на нїм явити ся.

„Концерти снують ся людям по голові“, нарікала тітка сердито, „і то не скорше або

сїда у Львові 10 зр., проф. Мих. Грушевський у Львові 1 зр., Іван Белей, редактор „Дїла“, 1 зр., разом 96 зр. 75 кр.

Як відомо вже нашим Ви. читателям — правительство російське дозволило мунувшого року збирати складки на двигнене памятника Іванови Котляревському в Полтаві. Факт сей замїтний з різних поглядів. Шануєть ся память батька нової української літератури, що своєю „Енеїдою“ і „Наталкою-Полтавкою“ вивів українську громаду на дорогу своєнародну, до виробленя власної літератури і служеня народним ідеалам. Як ні оцінювати важність діяльности Івана Котляревського в порівнянню з попередними фактами, давнішими пробами і змаганнями в тім напрямі; як ні глядіти на свідомість тих кроків у самого Котляревського, поява „Енеїди“, що власне дожидає своїх столїтних роковин (видаєна 1798 року), зістанеть ся все фактом вікопамятним, великоважним в історії розвою нашого життя культурно-громадского, вартим як найбільшого памятаня. Друга важна сторона — се, що вперше на Україні офіційально, за дозволом уряду, віддаєть ся честь за заслуги для української літератури, вперше так публично можна віддати почесьт нашому українському народному діячеві.

З огляду на се кожний свідомий син українсько-русского народу повинен по спроможї взяти участь в сїй патріотичній справі. Важно — по перше те, щоби пошановане найстаршого з українських письменників народних винало величаво і відповідно гідности нашого народу; — по друге, аби як найбільше число осіб показало своє почуте до свого народу, а з того погляду утішним об'явом стають численні дрібні, копійкові датки, що випливають від селян і козаків полтавських на сю цїль. Україна-Русь австрійська, поставлена історичними подїями в лїпші обставини до розвою свого національного почутя, ніж Україна-Русь російська, повинна прийняти живу участь; було би пожадано, аби і в круги селянські прийшла та вість; тут важна не великість складки, а широкість круга учасників. Складки збирає видїл ради міської в Полтаві („в г. Полтаву, Городской Управѣ“), але можуть вони з Галичини пересилатись і через адміністрацію Наукового товариства імени Шевченка — адресувати в друкарню товариства, Львів, ул. Академична ч. 8.

Поголоски. Вже від якогось часу ходять слухи, що в нашій міністеретві мають наступити зміни. Оногди донїс львівський Dziennik Polski „з достовірного жерела“, що спільний міністер

війни Кріггаммер уступить по сесїї делегаційній, а его місце займе теперішній міністер зелїзниць Фм. Гуттенберг, а міністром зелїзниць має стати пос. Рус, котрий в такім разі зложить свій мандат посо.ьскій.

В справі управильнення ґрунтового катастру відбувають ся сего тижня в міністеретві фінансів наради під проводом міністра фінансів. В тих нарадах беруть участь радники намістництва і правительств зі всіх австрійських країв. Заступник Буковини, правительственный радник Вільгельм Помпе, виїхав ще минулої недїлі до Відня.

Сими днями виїшла у Львові німецька книжочка зпід пера тамошного гр. пр. пароха Евґенія Воробкевича, в котрій автор описує повстанє і розвій гр. пр. парохїї у Львові. Книжка присвячена впр. митрополиті Чуперковичеві. Чистий дохід призначений на внутрішнє окрашенє церкви. Купити можна єї в Чернівцях у книгарни Генрика Пардїніого за цїну 60 кр.

Вінчанє. У вівторок, дня 26-го мая відбуло ся в Скалі, в домі тамошного пароха о. Левіцкого, вінчанє п. Михайла Грушевського, професора історії в університеті львівскім, з панною Марією Вояковскою, учителькою зі Львова.

Змова столярских робітників розпочала ся передвчєра у Львові. На зборах в понедїлок рішили столярскі робітники, аби застановити роботу у всіх львівських робітнях столярских на 14 днів. В тім часї буде вести переговори з майстрами окрема комісія, вибрана зпоміж робітників, щоби довести до взаємної згоди. Страйкуючі жадають підвишеня платні і скорочєня часу роботи.

Також шкільна практика. Черновецька народна школа при семгородській улиці має в другім відділі третьої класи одного учителя, котрий „консервує“ старі звичаї, іменно хоче повіренї его проводови дїти виховати і научити бійкою. Але він хитрий, той п. Костракевич — так зве ся сей консервативний педагог. Знаючи, що після нової устави не вільно дїти бити, він поручив сю педагогічну місьню слугі Чернявському. Кілько то дїти натерпїли ся, могли би найліпше розповісти ученики Шлеєр і Токарский. Сей методи не міг на своїй шкїрі знести син вдови-зарібничї Ткуцьк і він виступив цілковито з школи. Нема що казати, добрий се спосіб, улекшити собі працю в школі і проганяти бідних дїтий! Чи се так має бути, нехай подумає директор тої школи п. Флян і інспектор Фаветман.

З любови. Перед трибуналом присяжних в Чернівцях вєла ся сими днями карна розправа

проти Михайла Стефанюка з Роша за убійство Николая Черкеса. Сей заручив ся з красунею Домкою Черкес, а залюблений в тїй дївчинї Стефанюк став задля того заздриєним. Коли Стефанюк раз в ночи вертав домів, стрїтив свого суперника, як повертав від своєї судженої. В тїй хвилї прийшла Стефанюкови гадка, піметити ся на своїм супернику. Витяг з плота кїл, зачав ся в рові і коли Черкес вже перейшов попри него, вдарив его кілька разів колом по голові так, що той на місци помер. Суд засудив его на пять лїт тяжкої вазниці.

Новомодна техніка. Тепер будують зелїзничий шлях Тернопіль-Галич. В околицї Потутор коло Галича збудовано міст з тесового камяня. Минулої суботи завалив ся той міст і тепер треба его ще раз будувати. На щастє не впавав ніхто жертвою того випадку; але оно характеристичне для новомодної техніки тих інженерів, котрі будують такі мости, не говорячи вже про материяльні страти.

В страху перед смертю. Селянин Николай Блендюк з Княгинина під Станіславом рубав в сїчні с. р. лїд на ріцї, впавав до води і занедужав від перестудженя дуже небезпечно. Пообюючи ся скорої смерти, хотїв попрацяти ся з людьми, котрим наробив в своїм житю лиха. Отже казав закликати Настю В., з котрою мав перше любовні зносини, але опісля єї покинув і оженив ся з другою; казав дальше закликати свого вуйка і опікуна, з котрим жив в незгодї, і перепросив его, признав ся, що его підналив, а й свого сусїду Вігуна перепрошував, що его аж два рази підналював. Всї ему простили, бо бачили, що він близький смерти. Але він не вмер, лише скоро подужав і тепер оскаржила его прокуратория о піднал. Блендюк боровив ся, що він все говорив в горячцї, але свідки зізнали, що він тоді був цілком притомний. Суд его засудив на півтора року тяжкої вазниці — і так він замїсь на другий свїт пішов до криміналу.

Дотепна рада. Коли одного разу якийсь монарх мав приїхати до Пеншту, був тоді там бурмістром чоловік зненавиджений всіми жителями угорської столицї. Бурмістр сей на засїданю ради міської заявив, що годить ся обдумати для монарха якусь овацію, котра би: 1) була для него несподіванкою, 2) не богато коштувала і 3) принесла народови радість. На другий день дістав бурмістр лист без підпису з такою радою: На прийняте монарха найкрасше було би повісити пана бурмістра; буде то: 1) несподіванка для монарха, 2) не буде богато коштувати і 3) принесє народови велику радість.

Померли: Бувший міністер війни, генерал Франц Кун, в Страсальдо коло Градєки; — др. Евґеній Ляхович, потїтовий лікар в Скалатї, на пятинетий тїф, якого набавив ся при огляданю недужих; — Людвика з Глинських Винярска, жена о. Володимира Винярского, завідателя в Іванівцї, скалатского деканата, дня 23-го с. м., в 26-ім році житя.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 28-го мая 1896 року.

Відень. Підчас наради над проектом закону о опустах від ґрунтового податку задля елементарних нещастє заявив міністер фінансів Білїньский, що правительство вже погодило ся з ухвалою палати, щоби опуст з ґрунтового податку виносив 2½ мільона зр., бо той опуст призначено на усунєне обтяжень в поодиноких випадках. Дальше протестував міністер, мовби І. арт. предложеного проекту був уложений в некористь селян, а в користь дїдичів. По прийнятю §§. 1, 3, 5 і 6 без зміни, а §. 2, 4 і 7 з малими змінами, перервано наради. — При пильнім внесеню послів Кайцля і Пернерсторфера що-до бійки між страйкуючими робітниками а жандармерією в Дерфель коло Райхенберґу заявив президент міністрів на підставі урядового

пізнїйше, лише саме в той вечір, коли я мала собі ладити біле до праня! Що менї до того? Якого лиха менї там іти?“

Се тикало ся вуйка, що стояв перед зеркалом, сидуючись завязати святаочну краватку „по людски.“ Я сидїла неспостережена в тїй самїй комнатї і пришивала щось до сукні.

„Скажи сам, Мілечку, що має мїй дїм при тїй аферї шукати? Чи я маю ту в школах дїти, чи що? Впрочім концертний комітет забув, що і Лєна грає на фортеянї та співває. Ти, правда, не завважав того; тобі взагалї було і є байду-же, що свїт гадає про талант і прикмети твоїх дїтий. Коли подумаю, що такий зарозумїлець, як он-той, (она повела згїрдливо головою в сторону, де мешкав надїсничий) нинї виступає, а про моїх дїтий, зовсїм не таких, як він, з цілком иньшою генєральгоєю, забули, — коли подумаю се, то мене зараз корчі беруть!“

І мовби ті корчі справдї брали єї, притисла руку під серце, а уста викривила болїзно.

„Годї-ж бо, годї, Павлинко!“ успокоював вуйко, котрого серце було вже зворушенє. „Чого іритувати ся без потреби? Нехай він виступає собі і сто разів по концертах, все-ж таки він остане ся тим, ким є, сином простого музиканта, все-ж таки він не рівня нашим дїтям. Мене лише гнїває, що на него звернули зараз увагу, і що тим чином скріпили его зарозумїлїсть. Я був би его не запросив до участи в концертї. Нехай би грав і так, як сам Паґанїні. Я би его тим покарав за зарозумїлїсть. Але наші людєска добрі, вважали вже на старого Маєвского тай певно тому запросили.“

„І мене лише того одно помиряє з ними“ відповіла тїтка вже спокїйнїйше і, приступивши до вуйка, завязала „святаочну краватку“ сама, як звичайно.

„По концертї будуть і танці, мамочко!“ кликнула Лєна з побічної комнати. „Правду сказавши, мене то обїйшло зовсїм мало, що я не буду брати в концертї участи. Могла би ще дістати трему, помилити ся в грї — на що менї сорому?“

„Чуєш, Мілечку, що за скромна дитина?“ „Добра і уцїтва дитина!“ відповів вуйко голосним шепотом.

Тїтка зітхнула, піднявши журливо чоло в гору.

„Она муєть дєсь конче виїхати, Мілечку.“ „А то чоґо?“ спитав вуйко з нетаєним зчудованєм.

Тїтка усміхнула ся гірко. „Чоґо? Хиба ти і сам не здогадуєш ся, чоґу? Хто єї тут побачить?“

Вуйко зрозумів єї в мить.

„Як гадаєш, Павлинко, зовсїм так, як ти гадаєш!“ відповів скоро. „Обї муєть виїхати, показати ся свїтови!“

„Обї? І чоґо ти так кричиш, Мілечку? Ти мабуть забув зовсїм, що в мене суть нерви!“ З тими словами глянула на вуйка довгим, зимним, многозначучим поглядом, — она замїтила, що я чула їх розмову.

„Наталко! щоб ти менї не посьміла з Орядином розмовляти!“ гукнула до мене острим тоном і поглядом.

(Дальше буде).

справоздана, що жандармерія аж тоді стріляла, коли зачали на ню бидати каміне а на осторогу і заявлене, що будуть стріляти, робітники відповіли градом каміня. Зрештою заряджене слідство викаже, чи потрібне було стріляне. Пильність внесена відкинено.

Відень. В бюджетовій комісії здавав пос. Беер іменем субкомітету справу з правительственного проекту о підвишеню платні державних урядників. Позаяк правительство зробило цілий проект залежним від ухваленя деяких податків, то треба наради над проектом відложити до осени. По довній дебаті прийнято се внесене.

Відень. Міністерство війни вислало торпедовий корабель „Марія Тереса“ до Крети для охорони тамошних австрійських підданих. Вість о убитстві автрійского амбасадора в Канеа не потверджує ся.

Москва. Архикнязь Евгеній одержав ордер сьв. Андрея і від'їхав вчора вечером до Відня.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ
повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-руского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвіт“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Повідомлене. Маю честь повідомити, що дирекція товариства „Дністер“ у Львові іменовала мене своїм агентом на Чернівці (повіт судовий) і окрестність. В справах обезпечень від огню будинків мешкальних і господарських, церков зурядженем, знарядів домашних і господарських (возів, плугів і т. п.) худоби, збіжа в соломі і в зерні — подаю кождому потрібні поясненя. — *Корнїло Салабан*, агент „Дністра“ в Чернівцях, улиця Пумпула ч. 25.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Вєч. Духовенству і всім вірним через Впрєосьв. Митр. і Прєосьв. Єп. Ординарияти вєїх трєх галицких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарскє знаряди, збіжє в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках против шкїд огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключєні з першими Товариствами контрасекураційними подають „Дністрови“ можність обезпечувати і виплачувати і найвисші суми.

Полїси „Дністра“ приймає банк красвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після вєїх можливих комбїнацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котрє дає як найкористїйші услїва і видає полїси і квїти в рускїм азїї.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третїх лиць вкладки до опрєцентованя по 5 процєнт. Іваранція цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агєнції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

ДР. ОЛЕКСАНДЕР КУЛАЧКОВСКИЙ,
оборонець в ділах карних,
— у Відни I, —
Salvatorgasse 12, I. Stock.
1—3

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ВИШИВКИ

всхідної Галичини

після колекції зібраної Товариством „Клуб Русинок у Львові“, появилєсь накладом Антона І. Хойнацкого а літографічного заведеня Андрія Андрейчина по ціні

3 зр. 30 кр.

за примірник, складаючий ся з 20 таблиць в 4^о королевского формату в хорєшо видїланій теці.

Виданє сих „Вишивок“ перевєсшає значно подїбногє рода виданя, що появилєсь в Кїєві, Одєсї і Москві, і то не лише під ваглядом технїчного викінченя, але також і під ваглядом самого змісту, бо виданє се складає ся з точних репродукцій численних взорів народних вишивок з повітів Борщів, Городєнка, Калуш, Надвірна, Снятин, Товмач і иньших о вірнім наслідуваню красок, уживаних народом в дотичній окрестности.

З замовленями належить звертатись до Антона І. Хойнацкого, управителя Книгаркї Ставропїлійского Інститута у Львові, улиця Руска ч. 3. 14—26

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспїшні	особові	мішані		поспїшні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яє, Сучави, Глїбоки	329	912	1000 523	До Глїбоки, Сучави, Яє, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиць, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиць			430 621
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	130 510	655	930 955	До Кракова і Відня	250 1100	440	955 645
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова	955	613	728 201	„ Підволочиск	211 600	930	1045
З Підволочиск	230 1005	805	510	„ „ з Підзамча	225 614	948	1112
З „ на Підзамче	218 950	742	445	„ Чернівців, Сучави, Яє, Букарешту	610	1025	245 1015
Зі Стрия		1210	8 150	„ Стрия		522	935 722
З Белзця		800	545	„ Белзця		915	705
Зі Скольного і Стрия		1010		„ Скольного і Стрия			305
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)		845		„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейскї час рїзнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на залїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкїм 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцію відповїдає **Осип Маковей.**
З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

